REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXI - prosinac 2014.

SRAMOTNI SLUČAJ MATT HALE-a

Tema:
ETNIČKO ČIŠĆENJE I MORAL

Priča za laku noć:
PREŽIVIO SAM 6 MILIJUNA NACISTIČKIH LOGORA SMRTI

Put naprijed:
POZITIVAN NACIONALIZAM BIJELE RASE

Sramotni slučaj Matt Hale-a

Političko suđenje Matthew F. Hale-a sadržava, prilično očigledno, neke od najsramnijih povreda ustavnih principa i građanskih sloboda zajamčenih Amerikancima od strane njihovih očeva osnivača. Za Hale-ov slučaj, povezan sa tiranijom policijske države, američki, pa I građani cijelog svijeta bi trebali znati.

Bivši vođa Kreativističkog pokreta, osnovanog od strane pokojnog Ben Klassena 1973. godine, vješti klasični violinist, pisac i javni intelektualac, diplomirao je pravo na Southern Illinois University School of Law 1998. godine. Godine 1999., Hale je postao međunarodna zvijezda svoje vrste kada je država Illinois odbila dati mu licencu da prakticira pravo, navodeći kao razlog njegova politička, rasna i religijska uvjerenja.

Govoreći diljem zemlje od 2000. do 2002., često predmet uzavrelih medijskih reportaža, Hale je postao široko poznat po svom nepokolebljivom zagovaranju očuvanja bijele civilizacije. Ističući se, između ostalog, na „Today" emisiji i „Good Morning America," Hale je bio sposoban govoriti o svom slučaju u kojem su ga mrziteljske grupe kao što su Anti-Defamation League i Southern Poverty Law Center opetovano napadale i namijenile mu uništenje.

Posljedično – vjerojatno ni na čije iznenađenje – osmog siječnja 2003., Hale je uhićen od strane FBI-a i optužen od strane američkog Pravosudnog ureda da je navodno poticao ubojstvo čikaške federalne sutkinje Joan Lefkow za vrijeme dok je sutkinja Lefkow predsjedavala građanskom parnicom u kojoj je Hale-ova Crkva bila optužena da je povrijedila zaštitni znak druge crkve.

Najznačajnije u vezi nadolazećeg Hale-ovog kriminilanog suđenja jest to što nije bilo ikakvih dokaza Hale-ovo krivnje. Iako optužen da je navodno poticao Tony-a Evolu – vladinog doušnika koji je bio šef Hale-ovog osiguranja - da ubije sutkinju Lefkow, nije priložen dokaz da se to ikada dogodilo.

Niti je Hale tražio Evolu da počini ubojstvo, niti mu je rekao da počini ubojstvo niti je uopće implicirao želju da se to dogodi. Naprotiv Evola je bio taj, a ne Hale, koji je urgirao da sutkinja bude ubijena i Evola je poticao Hale-a da se pridruži njegovim vlastitim tajnim planovima. Jedina osoba koja je govorila o ubijanju bilo koga bio je Evola, kojeg su za te napore vlasti nagradile sa desetinama tisuća dolara poreznih obveznika kao nagradu.

Ne samo da Hale nije "poticao" atentat na sutkinju nego je također nepobitna činjenica da je opetovano odbio Evoline sugestije.

Dovoljno je za reći, međutim, da su mnogi bili uvjereni da je Hale-ova osuda bila gotovo sigurna, ne zato što su dokazi upućivali da je kriv (jer nisu) nego naprosto zato što su mnogi suci (iz osobnih rasnih i religijskih razloga) već imali jasnu namjeru kontrirati Hale-u zbog njegovih dobro znanih političkih stavova.

Dvadesetšestog travnja, 2004. godine, Hale je osuđen na izrežiranom suđenju i kažnjen sa 40 godina zatvora.

Time je Hale-ov slučaj postao jedan od onih u kojem je federalna policija zakuhala nepostojeći zločin da bi zatvorili nedužnog čovjeka, odlučivši ga utišati iz političkih i ideoloških razloga.

Hale je sada zatvoren više od 11 godina, vrijeme koje je u potpunosti proveo u samici. Prema njemu je počinjena užasna nepravda, i dok ih je do sada bilo mnogo u povijesti američke sudske prakse, napad na Hale-a je bio jasno politički motiviran.

Podneseno je nekoliko žalbi na njegovu osudu ali sve su odbijene od strane sudaca koji odbijaju suditi u korist deklariranog „bijelog nacionaliste" i kritičara židovske moći. Suci neće – ili ne mogu – priznati da osoba poput Hale-a može biti nedužna, bez obzira na činjenice.

Suci su otišli tako daleko da čak lažu o činjenicama Hale-ovog slučaja da bi opovrgli njegove pritužbe. Neki su promatrači primijetili da od vremena poznatih izrežiranih suđenja Sovjetskog Saveza nije bilo takvih očito lažnih pravnih postupaka. A to govori mnogo s obzirom da je u američkim sudovima posljednjih godina viđeno mnoštvo politički prljavih poslova.

Unatoč svemu, Hale se neće predati. U mnogim pogledima, on je upravo ono što monopolistički kontrolirani mediji tvrde za terorista Nelsona Mandelu: čovjek mira s velikom ljubavlju za svoje ljude koji je pretrpio godine u samotnom okruženju u rukama tiranske vlade.

Oni koji cijene tradicionalni američki koncept slobode – kao suprotnost kriminalnoj tiraniji – bi se trebali ujediniti iza Hale-ovog pokušavanja da dođe do slobode. On će uskoro podnijeti novi prijedlog za svoje oslobođenje.

Autor: Freya

Europas
TRADITIONAL HOME
Without healthy roots we can't grow a healthy tree! Our homes are the foundation of our families!

Nestankom našeg naroda...
.... nestaje i naša kultura.
Probudi se, još uvijek nije kasno!

NATURE'S FINEST
THE CREATIVITY MOVEMENT

Etničko čišćenje i moral

Velika većina bijelih lojalista i nacionalista vjeruje da će naša rasa nestati ukoliko ubrzo ne stvorimo homogene bjelačke domovine, gdje će naši narodi moći nesmetano ispuniti našu iskonsku sudbinu, slobodni od miješanja i upletanja drugih. Mnogi bijelci koji ovu zamisao također smatraju barem djelomično ostvarivom i privlačnom ipak misle kako bi stvarno provođenje takve ideje u stvarnosti bilo nemoguće ili nemoralno. Razlog je taj što bi za to bilo potrebno etničko čišćenje, a to se prema današnjim mjerilima smatra zločinom, a i većina ljudi pod tim pojmom podrazumijeva nekakav oblik holokausta ili genocida, premda je tome uzrok propaganda, a realnost je sasvim drugačija. Dakako, granice Europe i naših domovina ostale bi iste, samo bi ljudi, kojima ovdje nije mjesto, morali otići. Nikakvog zločina tu nema. Ako želimo očuvati Europu, tada svatko tko ima afričke, azijske ili bilo kakve druge ne-europske/ne-bjelačke korijene mora otići zajedno sa svim svojim potomcima.

No, kako je to moguće izvesti? Kako se to može moralno opravdati? Oni koji vide ostvarenje ovoga kroz teror ili genocid, u krivu su. Prije svega, običnim ljudima treba se dokazati da je to moguće, a tu treba započeti s četiri pitanja: Da li je etničko čišćenje moguće? Možemo li živjeti s time? Da li je to moralno? Mora li to biti neugodno?

Da li je moguće da milijuni ne-bijelaca napuste naše domovine? Na ovo pitanje se uvijek može odgovoriti s pitanjem: Jesu li mogli doći ovdje? Ako su mogli doći ovamo, onda mogu i otići odavde, zajedno sa svim svojim potomstvom. Uz pomoć modernih tehnologija, nikada nije bilo lakše preseliti veliki broj ljudi. Štoviše, imigranti i doseljenici nemaju ovdje nikakve korijene, jer to nemaju očito niti u svojim zemljama. Današnje obitelji mnogo češće se sele u odnosu na neka prijašnja vremena. Budući da u samom startu imigranti niti nemaju svog doma, osim kada im država to daruje, oni se često sele kroz veći broj zemalja. Samim time jedino što je potrebno je učiniti da njihov slijedeći korak bude selidba iz naših zemalja. Mogućnost da se ne-bijelci isele iz naših zemalja očito postoji. Treba nam samo volja.

Po pitanju volje, bitne su dvije stvari. Prvo, možemo li živjeti s etničkim čišćenjem „na savjesti?“ Odnosno: Možemo li se osjećati ugodno uz to? Može li to postati dio našeg svakodnevnog života? Drugo, postoji specifičnije pitanje o tome da li je to moralno.

Ljudi su prisiljeni na selidbu cijelo vrijeme zbog ekonomskih razloga:

- kada netko dospije na tržište rada, najčešće mora ići tamo gdje ima posla
- kada netko ima posao, poslodavac ga može preseliti
- kada netko izgubi posao, opet mora ići tamo gdje ima posla
- kada troškovi života porastu u nekom području, tada se ljudi sele u područja s manjim troškovima

Bijelci čini se ipak spavaju dosta dobro znajući da su milijuni ljudi prisiljeni seliti se svakodnevno zbog ekonomskih razloga, koji su posljedica uglavnom pohlepe pojedinaca. Ne bi li onda bijelci mogli jednako tako mirno spavati i naučiti živjeti znajući da su milijuni ne-bijelaca prisiljeni otići iz mnogo višeg razloga: stvaranja boljeg svijeta u kojem će naši ljudi imati svoje slobodne domovine, obzirno veličajući naše kulture i tradicije uz težnju gospodarskom napretku?

Takve mjere ne trebaju biti okrutne niti se mora koristiti nekakvo oružje ili fizička prisila, što mnoge ljude obično uzrujava. Pro-bjelačka vlast može učiniti da upravo ekonomski razlozi navedu ne-bijelce na selidbu, ali ovaj put van granica Europe. Razlike u odnosu na današnje metode vlasti itekako ima i svatko će s najmanjom logikom doći do zaključka da tu nema ničeg zločinačkog ili genocidnog.

Pored toga, bijelci zapravo i žive u zemljama s etničkim čišćenjem. No, upravo bijelci su žrtve, umjesto da to bude u njihovu korist. Već više generacija bijelci su podvrgnuti sustavnom masovnom etničkom čišćenju, odnosno, baš genocidu. Milijuni bijelaca, pod upravom plaćenika, izdajnika, etno-mazohista i onih koji nas vječno mrze, žive u bijedi, dok se istovremeno u naše zemlje dovode milijuni ne-bjelačkih imigranata koji dodatno uništavaju susjedstva, škole, poslove…. S jedne strane izdajničke vlade uništavaju gospodarstvo, prisiljavajući domaće stanovništvo da bezglavo luta po inozemstvu tražeći koricu kruha i „bolji život," dok s druge strane sumanuto dovode horde imigranata pod licemjernom izlikom „ekonomske" isplativosti jer su oni „jeftina radna snaga," koja zapravo ništa ne radi.

Kao što vidite, bijelci unatoč ogromnim financijskim troškovima i ljudskim žrtvama ovog etničkog čišćenja začudo „žive s tim" sasvim dobro, premda su u velikoj mjeri zapravo nezadovoljni svime. Ta činjenica rijetko dolazi do njihove svijesti, još manje do njihovog javnog izražavanja, a još teže do političke akcije i promjene.

Bijelci bi više nego dobro mogli živjeti s činjenicom da se etničko čišćenje vrši nad ne-bijelcima. Već desetljećima bijelci nanovo pronalaze načine kako da „žive" sa sustavom u kojem mi, kao rasa i kao narodi, nemamo nikakvu budućnost. Ukoliko trenutni politički, ekonomski i „kulturni" sustav ne bude uništen, bijelci će biti istrijebljeni u svim zemljama, a biti će zamijenjeni ne-bijelcima i mješancima. Naše kulture, tradicije, naša sjećanja, naša baština i naši geni potpuno će nestati s ovoga svijeta. Mi smo u tihom ratu u kojem se upravo nad nama vrši spori i hladni proces genocida. Nekako uspijevamo „živjeti s tim," jer smo

pod utjecajem „droga“ i zavedeni smo individualizmom, karijerizmom, konzumerizmom, hedonizmom i užasnom sebičnosti.

Bijelci se moraju dovesti do činjeničnog stanja da mi nemamo budućnosti u ovom sustavu. Ovo se mora postići na sve moguće i dostupne načine, jer tek tada zaista možemo govoriti o promjeni sustava.

Da bi smo stvorili etnički čiste zemlje, moramo stvoriti domovine u kojima ne-bijelci nemaju svoju budućnost. Kad kažemo „nemaju svoju budućnost,“ onda ne mislimo na neki mafijaški ili teroristički eufemizam za genocid. Ako bijelci mogu „živjeti“ u sustavu u kojem nemaju budućnost i u kojem su podvrgnuti stvarnom genocidu, tada će sigurno ne-bijelci također biti sposobni živjeti u istom sustavu koji je nametnut njima, ali bez genocida. Ipak su oni „jednaki“ nama, zar ne?!

Naravno, jednostavan odgovor da li možemo „živjeti“ s etničkim čišćenjem je taj da, kao rasa, mi ne možemo živjeti bez toga. No, to nas dovodi do moralnog pitanja: Da li je etničko čišćenje pravo rješenje?

Etničko čišćenje je u ovom slučaju oblik samoobrane, budući da je trenutno na snazi otvorena smrtna prijetnja našim životima. Zamislite da vas napada neumoljivi napadač čija je namjera ubiti vas. Imate samo jedan metak i sigurni ste da je jedini sigurni spas da preživite pucanje u napadača. U takvom slučaju, ubojstvo je potpuno moralno opravdano kao jedini način samoobrane.

Sada zamislite situaciju u kojoj napadač nije hladnokrvni ubojica, već netko slabijeg kapaciteta. On može biti lud, može biti bijesan, a može biti i zaveden da vas napadne, misleći da reagira u samoobrani. On može biti vojnik koji slijedi naređenja. Možda djeluje pod prijetnjom ili prisilom. No, u svakom slučaju ako postoji pitanje ubiti ili biti ubijen, onda je ubijanje moralno opravdano kao čin samoobrane.

Zamislite napadača koji koristi nevine kao ljudski štit. Čak i u takvoj situaciji, ako postoji pitanje ubiti ili biti ubijen, može li se nekoga moralno kriviti za ubijanje ljudskog štita u svrhu očuvanja vlastitog života? Ovo zvuči dosta teško, ali životna sila je čisti oblik prirodnog nagona za opstankom.

Zamislite još jednu situaciju, dvoje ljudi koji se bore do smrti. U takvoj situaciji moralno je opravdano koristiti smrtonosnu silu u cilju vlastitog opstanka.

Čak i ovako oštre mjere moralno su opravdane in extremis, a one nisu nužne za opstanak bijelaca i svakako prije mogu biti kontra produktivne. Bijeli lojalisti moraju prepoznati da se razvlaštenje bijelaca nije dogodilo u iznenadnom naletu nasilja, a to jednako tako neće niti biti riješeno na takav način.

Bjelačko razvlaštenje je proces koji se odvija već niz generacija. Njegovi arhitekti vrlo dobro znaju da je njegov konačni kraj izumiranje bijele rase. Ali oni nisu zainteresirani za brzi

anti-bjelački genocid, kao nešto emocionalno zadovoljavajuće za njih. Oni znaju da je teško mobilizirati ogroman broj ljudi da počine masovno ubojstvo, a to je i rizično, jer žrtve bi mogle uzvratiti i možda čak i pobijediti, u kom slučaju bi oni mogli biti izbrisani u znak osvete.

Stoga, baš kao u priči o žabi i kipućoj vodi, oni su se odlučili na podmukli spori i sigurniji proces genocida. Znali su da je anti-bjelački demografski trend pokrenut i održat će se tijekom vremena, – niže stope nataliteta, urušavanja obitelji, rasno miješanje, ne-bjelačka imigracija, ne-bjelački prodor u životni prostor bijelaca, itd. – a dugoročni rezultat bit će izumiranje bijelaca, a vrlo malo bijelaca je svjesno toga, a još manje ih uzvraća udarac i otpor je uglavnom neuspješan.

Povratkom kontrole nad našim domovinama trebale bi se usvojiti iste dalekovidne mjere. Pro-bjelački demografski trendovi moraju se staviti u pokret i održavati. Vrijeme će se pobrinuti za ostalo. U kratkom roku, svakako se mora povećati stopa nataliteta. Problem nije u tome što je nas malo, već u tome što je mnogo ne-bijelaca u našim zemljama.

Iz tog razloga mora se pokrenuti dobro planirani, uredan i humani proces etničkog čišćenja. Tu možda čak i ne bi bilo žurbe, ako uzmemo u obzir da su naši neprijatelji planirali naše uništenje kroz više generacija. Mi također možemo potrošiti koje desetljeće za to da ispravimo stvari. Međutim, desit će se pozitivni psihološki utjecaj za bijelce čim vide da se stvari kreću u pravom smjeru za nas, da je naša budućnost sigurnija i da će naša djeca i unuci živjeti u bijelim domovinama.

Prvi korak je svakako i naglašavanje određenih bitnih stvari. Postoje ne-bjelački građani i ne-bjelački stranci. Među strancima postoje legalni i ilegalni stranci.

U prvom redu trebalo bi se suočiti sa strancima. Početni korak je zatvaranje granica za ne-bijelce. Zatim se jednostavno deportiraju ne-bijelci. Najekonomičniji put za ovo je to da se sami odluče na odlazak tako što će im se ukinuti mogućnost zapošljavanja i socijalna pomoć. Legalni stranci su u našim zemljama preko viza. Nakon što im vize isteknu, morat će otići, bez mogućnosti obnove istih. Također se mora ukinuti državljanstvo prema rođenju te ga učiniti retroaktivnim. Djeca ne-bijelaca rođena u našim domovinama također će otići zajedno sa svojim majkama. Za one koji misle da će išta od ovoga biti provođeno nasiljem treba reći da se svi ovi postupci mogu i moraju provesti sukladno ljudskim pravima na život, imovinu i propisani postupak. Samo u Europi, takva politika bi nas riješila hrpe ne-bjelačkih osoba i imigranata u samo nekoliko godina.

Što se tiče ne-bjelačkih građana, iako je naš cilj lišiti ih državljanstva i prava da sudjeluju u političkim i društvenim procesima, njihova „ljudska prava“ moraju biti zaštićena. Svi moraju shvatiti da mi nismo krvoželjni nasilni manijaci niti imamo ikakve genocidne i slične nakane.

Najveća prijetnja našem opstanku dolazi od ne-bijelaca koji su u plodnoj dobi i oni bi trebali biti središte naše pažnje. Ne-bjelačke osobe, starije od recimo 50 godina, ukoliko su ekonomski produktivni i društveno korisni, mogli bi čak i ostati raditi do mirovine i živjeti svoje živote uz ista prava kao i ostali, ako to žele. Dakako, nešto drugačija pravila bi vrijedila za ove građane,

no nitko ih neće prisiljavati niti da ostanu, niti da odu.

Mnogim bijelim patološkim altruistima neugodno je pomišljati o tme da se ne-bijelci „prisilno“ odsele natrag od kud su došli. Većina smatra da je to posebno nepravedno prema onim ne-bijelcima koji su na europskom tlu već „pustili korijene.“ Ti isti ne-bijelci imaju tisuće godina dubokih korijena u svojim matičnim zemljama. Ako im ti korijeni nisu predstavljali problem kada su otišli iz svojih domovina, zašto bi nama to predstavljalo problem?! Zar smo jedini na svijetu spremni žrtvovati čitavu svoju povijest i doslovce vlastito tijelo, krv i gene, samo da bi na samoubilački način spasili hrpu beskorisnih spodoba koje nisu do dana današnjeg bile u stanju podići niti najmanji oblik kulture ili civilizacije? Ne bi li nam naši korijeni, zakopani na ovom tlu otkako je svijeta i vijeka, trebali biti važniji?

Sloboda izbora je svakako bitna stvar, ali naša rasa je bitnija. Tragično je i poprilično paradoksalno vidjeti koliko bijelaca provodi vremena boreći se za ugrožene i izumiruće vrste biljaka i životinja, dok u isto vrijeme negiraju očite biološke, kulturne i društvene razlike među ljudskim vrstama i otvoreno zagovaraju i provode doktrinu uništenja vlastite rase. Bijela rasa je u ubrzanoj fazi izumiranja, koliko god se to nekome činilo nevjerojatnim, no činjenice govore tome u prilog. Hoćete li poduzeti nešto kada već bude kasno ili prije nego li multi-rasno društvo pokuca i na vrata vašeg doma?

Za Hrvatsku mnogi često ističu kako je još uvijek rasno čista zemlja, a osim toga uvijek se govori kako imamo dovoljno vlastitih problema da bi brinuli o tome. Navodno niti jedan iole pametan obojeni imigrant ne bi želio doći živjeti kod nas, jer „nama je loše, a kako bi tek bilo njima?“ Oni koji žive u Zagrebu mogu posvjedočiti o sve većem broju crnaca koji se kreću gradom (a nisu turisti), dok u drugim krajevima odavno svi muku muče prije svega sa Ciganima. Izdajnički „vođe“ ove zemlje odavno ne rade u interesu naroda, već za svoje vlastite ili tuđinske. Imigracija je unosan posao, a profitiraju opet ti isti „vođe.“ I dok je za imigrante neka socijalna pomoć pravo bogatstvo, uz besplatan smještaj, hranu i odjeću i neizostavnu zaštitu zakonom o „diskriminaciji,“ zbog čega nesmetano mogu pljačkati, silovati i ubijati, istovremeno će domaće stanovništvo biti izloženo svim tim „blagodatima“ strane kulture i dakako, još većem siromaštvu. „Jedna lasta ne čini proljeće,“ ali što kada ih bude recimo 10 000? Hoćete li mirno sjediti, spavati ili šetati gradom?

Izvor: Counter-Currents Publishing
Prijevod: Mogila

Spremam se ispričati vam priču kako sam izbjegao 6 milijuna nacističkih logora smrti, 70 godina nakon pada nacističke stranke. Sve je počelo kada sam bio mali dječak. Mnogo sam se zabavljao odrastajući a svojim židovskim vršnjacima. Išao sam na Bar-Mitzve, plakao na zidovima, slušao rabine kako propovijedaju iz Talmuda. To je bilo tako lijepo doba. Ali također i zastrašujuće. Bila je 1943. i živio sam u Poljskoj. Hitler je napao 4 godine ranije, a znamo još od 1933. da se želi riješiti nas Židova, ali smo svejedno ostali, zbog Poljske. Istina, mogli smo dobiti besplatno putovanje u Izrael, što je velikodušni poklon zlog diktatora Hitlera, ali moja obitelj je rekla „Što? Radije ću biti pretvoren u sjenilo za lampe.“ Stoga smo odbacili logiku i zdravi razum i odlučili smo svejedno ostati.

Bilo je pomalo čudno kada je moja obitelj postala zainteresirana za plakate koji su govorili o radu za naciste. Rekao sam „Hej, ovaj tip nas želi ubiti ali vi svi želite raditi za njega?“ Ali bio sam mali dječak koji još nije bio obrezan, stoga moj glas nije vrijedio. Uglavnom, nacisti su počeli dijeliti te letke rekavši nam da se ukrcamo na vlak kako bi dobili posao na istoku. E sad, svi smo znali da je „deportacija na istok“ kodna riječ za pretvaranje u sjenila za lampe, ali Židov jednostavno ne može odoljeti fizičkom radu. Tako da smo spakirali naše zlatne zube i čekali zajedno s tisućama drugih Židova na željezničkoj stanici. Bio sam u mogućnosti uzeti samo jedan časopis. Tko bi rekao da će mi jedan usamljeni časopis na kraju osigurati mjesto na showu Oprah Winfrey i besplatni auto?

Vlak je stigao,a mi smo se ukrcali kao stoka. Dobrovoljno, naravno, budući da mi volimo fizički rad, ali ipak, bilo je teško. Tisuće su umrle od izgladnjelosti. Još nekoliko tisuća umrlo je od bolesti na putu koji je trajao dane i dane. Nekoliko puta kada smo stali pitao sam „Ne bi li smo trebali sići i bježati u šume?“ Ali nitko se nije složio sa mnom. Jednostavno nismo mogli odoljeti pozivu iskrenog, teškog rada… za naciste.

Vlak je konačno došao u koncentracijski logor. Sjećam se znaka „Rad oslobađa.“ Ti lukavi nacisti igrali su na židovske stereotipe. Nakon dolaska, odvojen sam od svoje obitelji. Ipak, to nije bio razlog za neku zabrinutost. Zatim smo otišli u jednu zgradu, nas 40 000, kako bi se

ošišali. Kada sam upitao čuvara zašto se moramo šišati, on je rekao s pretjeranim njemačkim naglaskom „Kako bi napravili madrace za njemačke žene.“ Nakon šišanja, rečeno nam je da se svučemo. Ipak, nikakvog razloga za sumnju nije bilo. Zatim smo morali kroz tunel sići u komoru. Odjednom me je stražar odgurnuo rekavši „Čekaj, ti si premlad, trebamo te za teški fizički rad,“ a zatim me izvukao iz reda. To je bila dobra stvar jer svi ostali bili su ubijeni plinom i potom pretvoreni u sapun. (Moj prijatelj svjedočio je onome što se desilo u plinskoj komori, bilo je strašno: tisuće Židova lupale su po drvenim vratima sa staklenim otvorom koja su bila zaključana iznutra, dok su Nijemci bezbrižno stajali vani. Nijemci su bili imuni na Ciklon B koji je curio kroz drveni okvir vrata. Nakon toga morali su otvoriti vrata prema unutra i protiv velikog broja tijela mrtvih Židova. Uklonili su sva tijela dok su tisuće ostalih Židova strpljivo čekale na svoj red za komoru. Bilo je strašno, tako dugo čekati.)

I tako sam ja, samo mladi dječak, izvodio težak fizički rad za naciste, što nije bilo dopušteno starijima. Naši dani prolazili su u pakiranju municije, sunčanju u blizini bazena za plivanje, odlascima u kazalište i slanju pisama u poštanskom uredu. Bilo je strašno. Konačno, proširile su se glasine o operaciji ubijanja plinom, no čini se da moji kolege zatvorenici nisu imali ništa protiv. Zapitao sam „Niste bili nervozni kada su nas 40 000 ugurali u vlak? Niste bili nervozni kada su nam rekli da idemo na ‘tuširanje,“ pa čak i kada su i koristili znakove prstima kako bi označili da je riječ tuširanje pod navodnicima? I još uvijek niste nervozni sada kada znate da je ‘tuširanje’ ubijanje u komori?“ Ali bio sam mlad, nitko me nije slušao. Konačno, hrabar čovjek odlučio je napraviti plan za bijeg. Njegova ideja bila je da pokupimo ljestve koje su se nalazile u blizini i da se pretvaramo kao da je to polica. Odnijeli smo ljestve van logora, a kad god nas je čuvar upitao što radimo, pretvarali smo se da stavljamo stvari na ljestve, koje su tobože polica. Kazna za hrabrog čovjeka bilo je penjanje na drvo, a zatim su nacisti odsjekli drvo dok je on još bio gore. Odmah je umro. Kasnije te noći, pod svijetlom nove svjetiljke, odlučio sam napisati svoj dnevnik. Ideju sam dobio od kolegice Anne Frank, ona je bila jako draga i posudila mi je kemijsku olovku. Imala ih je puno, uz još mnogo raznih vrsta bojica. Malo je čudno, ali takav je bio život tada.

Sijedeći dan odlučilo smo ponovno pokušati izvesti trik s ljestvama/policom i uspjelo je. Mnogi od nas su pobjegli. Pokušao sam nagovoriti Annu da pođe s nama, ali ona je rekla „Ne, imam posla ovdje i nekog pisanja za dovršiti.“ Imali smo slobodu, bilo je nevjerojatno. Išli smo upozoriti ostale Židove o opasnostima s kojima smo se suočili, ali nešto je iskrsnulo i ni nikad to nismo ostvarili. Bilo je teško vrijeme jer bile su četrdesete i sve to, prije iPhonea, mislim, imali smo pristup pošti unutar logora, ali tko bi nas slušao? Bilo kako bilo, naša sloboda bila je kratka.

Nekoliko tjedana kasnije, primili smo novi reklamni plakat o „radu“ na istoku. U to doba

živio sam s nekom obitelji i oni me nisu htjeli slušati kada sam im govorio „Hej budale, to je logor smrti.“ Oni su odgovarali „Ali to je radni logor…“ Tako smo se opet ukrcali. Mnogi su opet umrli. Opet smo se ošišali. Odvojen sam zajedno s obitelji koja me posvojila i rečeno mi je da držim oko na dimnjacima ako ih vidim. Pomislio sam da je to čudna izjava, ali nacistički čuvar bio je pijan i pio je krv dok je plesao na tijelima mrtvih Židova, tako da su stvari postale poprilično čudne. Uglavnom, bio sam mlad, dobio sam težak posao nošenja mrtvih tijela u jame. Kopanje masovnih grobnica i bacanje zemlje preko tijela, što je bilo čudno jer sam mislio da će mrtvi ići kroz dimnjake. Daj se odlučite nacistički stražari! Stariji su svi bili bolesni, ali zbog toga što sam bio dijete imao sam jaču konstituciju i mogao sam podnijeti više rada. Mislio sam da je čudno zapravo to što su bolesnici imali dovoljno vremena da se razbole i izgladne s obzirom da su ubijani plinom odmah nakon silaska s vlaka, ali nisam imao previše vremena misliti o tome tijekom kopanja. Svake noći odvodili su me u odaje dr. Mengelea i prisiljavali me da prolazim eksperimente, od čega su većina bili sa smanjivanjem glava. Ujutro mi je bilo dopušteno tuširanje grubim sapunom. Čovječe, koliko je samo tamo bilo komada sapuna. Stražari su mi ih davali kao da ih sam tražim.

Jednog dana, Himmler mi je rekao „Hej, dolaze Saveznici, moraš iskopati sve ove masovne grobnice i premjestiti tijela negdje drugdje.“ Bio sam razoren. Trebalo mi je toliko puno vremena da iskopam i zakopan sve te grobove, a sad ih opet moram otkopati. I tako, sa slomljenom lopatom, tijekom zime kada je tlo smrznuto, druga djeca i ja počeli smo iskapati sve grobnice. Mnoga tijela bila su pepeo, tako da smo morali samo koristiti naše ruke kako bi odnijeli pepeo na drugo mjesto, 20-ak kilometara dalje. Nekoliko puta rekao sam ostaloj djeci „Hej, pa mi smo 20-ak kilometara od logora, haj’mo pobjeći,“ ali oni su rekli „Ne, nemojmo.“ Proveo sam dane i noći kopajući te rupe. Ono što je zaista bilo tužno je spoznaja da nitko nikad neće pronaći masovne grobnice jer mi je rečeno da sakrijem svoje tragove i da napravim sve kako bi izgledalo kao da ništa tu nije bilo zakopano. Stoga sam morao proračunati dodatnu udaljenost koja mi je bila potrebna za iskapanje, s obzirom na masu tijela koja su zakopana, a zatim sam s dodatnom zemljom posuo tlo okolo po šumama, kako nitko ne bi mogao vidjeti nakupine zemlje. Bilo je teško, posebno kada su Saveznici bombardirali linije za opskrbu, pa je nestalo hrane, vode i sanitetskog materijala. Svi su bili gladni i umirali su, tako da sam morao zakopati još tijela, ali bio sam mlad, pa bolest i glad nisu utjecali na mene tako jako kao na odrasle. A imao sam i taj sapun. Postajao sam sve slabiji i bolestan, ali sam svejedno morao kopati, nositi i pokapati sva ta tijela. Zaboravio sam točan broj, ali mislim da sam zakopao negdje oko 6 milijuna tijela, točno.

Konačno su došli Saveznici da nas spase nakon što su uništili naše opskrbne linije, za što su okrivili naciste, a ja sam spašen i poslan u Ameriku. Bio sam zauzet i zato nisam svoju priču nikome ispričao. Smatrao sam da je tako ispravno. Zadržao sam dnevnik koji sam pisao tijekom sati kada nisam kopao i zakapao 6 milijuna tijela dan i noć. Nisam osjećao potrebu pokazati ikome svoje zatvorske tetovaže jer nisam želio dodatno eksponiranje. Ali danas, 70 godina

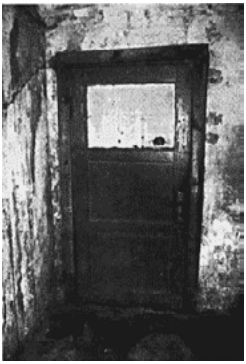

poslije, osjećam da sam konačno dovoljno siguran da podijelim svoju priču, a i zbilja bi mi dobro došao besplatni auto. Vjerujem da je sve to bio dio B----g plana, da nas uvjeri da se ukrcamo na te vlakove, iako smo znali koliko nas nacisti mrze te da se ne pobunimo niti nakon šišanja, niti nakon skidanja, niti nakon otkrivanja da plinom ubijaju naše Židove, niti nakon naredbe da ih zakapamo, pa da ih iskapamo i zakapamo kilometrima dalje, a zatim kada je cijeli logor gladovao, zajedno sa stražarima, ipak smo odlučili da ne pobjegnemo iako smo taj jedan put ipak pobjegli s trikom ljestve/polica. No to je sve dio B----g plana, da nas nečemu nauči. I kada sam ugasio svoju svjetiljku i završio ovu priču, ostavit ću vas s vrijednim upozorenjem: Židovi vole fizički rad. To je jednostavno u našoj krvi.

Izvor: Daily Stormer
Prijevod: Velimor

BIJELI
BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.
To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

Put naprijed: Pozitivan nacionalizam bijele rase

Cilj ovog članka je stvaranje kohezivne strategije buđenja naših ljudi i naposljetku stvaranje moderne europske kulturne renesanse. To nije neko ludo rješenje, nego je više kao filozofija i način života , ethos kojeg će pratiti bijeli nacionalisti koji će nam omogućiti rješenja da napravimo iskorak ka željenim rezultatima. Te ideje nisu nužno stvari koje sam ja izmislio. Ja pokušavam sintetizirati, za vašu korist, mnoge ideje nacionalne filozofije, psihologije, marketinga i drugi skup ideja za koje znam da će imati učinka ukoliko ih se budemo pridržavali. „Pozitivan bijeli nacionalizam (PBN)" u nedostatku boljeg izraza u ovom trenutku. Dakle što je PBN i koje su njegove temeljne ideje koje će ga omogućiti? Idemo istražiti.

Usredotočite se na rješenja, a ne na problem

Dokazano je da će se ljudi podsvjesno kretati ka onome na što su usredotočeni željeli oni to ili ne. Sjećam se dok sam bio tinejdžer, moj instruktor vožnje rekao nam je „nemojte gledati na velike kamione pored vas na autocesti jer ćete upravljati ravno prema njima." To je dobra metafora za mnoge stvari u životu. Čemu god u životu posvetiš pažnju, um će težiti ka tome da to i učini. Ako se možemo usmjeriti rješenjima, a ne problemima, barem ćemo znati da idemo u pravom smjeru.

Obraćajući se mnogima, mogu reći da ste depresivni. Čini se kao da su i mnogi u našem društvu… a to nije ni čudo jer je veliki dio našeg društva strašan. Slušajući nešto loše ili raspravljajući o problemu stvara se osjećaj ljutnje. Ljutnja, kad nije primjerena, dovodi do osjećaja frustracije. To se posebno odnosi na muškarce. Frustracija, kada dođe do neke dovoljne razine, dovodi do osjećaja uzaludnosti, bespomoćnosti i nemoći, što je u biti depresija. Kako biste to spriječili, možete izolirati svoje osjećaje ljutnje u aktivnosti ili možete spriječiti unos negativnih informacija koje uzrokuju ljutnju. Ja predlažem da ljudi čine oboje. Koncentrirajući se na rješenja, usmjeravate svoju pozornost daleko od negativnih ulaza, dok se u usto vrijeme

potičite da djelujete na konstruktivan način koji ublažava bijes.

Prevladajte negativno i pronađite pozitivno

Na vrhu ovog osjećaja je maloljetnički način razmišljanja. Njihov stav je vrlo negativan. Mi se doista susrećemo s izumiranjem onoga što volimo. Pretvarati se da smo „pozitivni“ zvuči smiješno. Ja ne govorim o pretvaranju. Možda se to tako čini iz prve. Govorim o tome da doista uložimo napore kako bismo pronašli pozitivno u situacijama. To je uvijek prisutno. To vam mogu obećati. Dopustite mi da vam dam primjer: recimo da pročitate članak o filmu koji je izrazito protiv bijele rase. Umjesto da se koncentrirate na njega i da razmišljate o njemu, tražite film koji nije protiv bijele rase ili čak tražite film koji ima poruke koje su za bijelu rasu. Oni uistinu postoje. Invasion (2007) je film prepun temeljnih poruka koje podržavaju naše stavove (što je ujedno i razlog zašto su ga kritičari mrzili). Da ne dođe do zabune, ja govorim da nećemo nikamo stići ukoliko smo usredotočeni na negativno. Negativne misli mogu biti vrlo zarazne. One vas uništavaju i truju vam život. Priznajte probleme, ali ne hranite se njima. Gurajte prema naprijed. Druga korist toga je da čini naš pokret (i vas kao pojedinca) 1000 puta više atraktivnijim drugima. Jednostavno ne možete privući ljude u negativni pokret. Čak i u Njemačkoj, nije antisemitska retorika ujedinila njemački narod, već pozitivna poruka ujedinjenja i prosperiteta u lice bijedne i slomljene budućnosti radničke klase. Znamo da su stvari loše. Ciljajmo prema budućnosti umjesto da trošimo energiju na prošlost koju ne možemo promijeniti. Svjestan sam da je ponekad teško uživati u životu, jer se ponekad čini kao da sve ide nizbrdo. Svi mi moramo pronaći načine za uživanje u našem životu i zaboraviti na prolaznost života.

Podižite svoju vlastitu rasu, ne vucite ostale prema dolje

Ako želimo da naša rasa napreduje na način da omalovažavamo druge, naša vlastita će biti izbrisana sa zemljovida, a onda možemo reći da smo to i zaslužili. To je besmisleno i idiotski. Moramo pomagati našim ljudima, a ne podmetati drugima. Ne trošite svoju energiju na druge. Pustite da oni rade svoje stvari. Oni nas se ne tiču. Samo mi smo nama bitni. Pokušajte raditi u stvarnom svijetu aktivnosti koje će pomoći našoj bijeloj zajednici. Budite spremni na borbu, ali usmjerite svoje napore na stvari koje zapravo pomažu u sadašnjosti. Dodajte vrijednost svojoj zajednici, a ne da oduzimate od nje. Zaradite novac tako da možete poduprijeti našu ideju. Budite primjer onoga što je dobro tako da vas drugi mogu slijediti. Nađite mještane kojima je potrebna pomoć i organizirajte akciju koja će se boriti za njihove potrebe. Slavite ono što je dobro i uljudno u našoj vlastitoj kulturi umjesto da ukazujete na loše stvari drugih kultura. To je ljudima privlačno. To potiče ljude da doživljavaju i cijene ono što i mi cijenimo u našoj rasi. Jedini način na koji ćemo stvoriti jedinstvo među našim ljudima je da prevladamo goleme izazove koji su pred nama i da brinemo o tome tko smo. Jedini način kojim ćemo to postići je isticanjem i pokazivanjem svega dobrog u vezi s našom rasom. Omalovažavanje nekoga može učiniti da se privremeno

osjećate dobro, ali tako izgledate loši i vaša poruka gubi značenje. Budite najbolji što možete biti u životu. Vi nas predstavljate.

Djela, ne riječi

Kad god možete prisilite se da poduzimate akcije, a ne da drečite o tome (iako još ništa niste niti učinili) i objavljujete na Internetu. To možda zvuči čudno, ali kažem, umjesto da slušate nešto što vas čini iznimno tužnim i ljutim zbog rase…. možda zbog djeteta koje je ozlijeđeno, umjesto da brbljate o tome prisilite se da poduzmete nešto. Ne mislim sada da tražite čovjeka koji je naudio djetetu i da mu prijetite ili tako nešto, već mislim na nešto konstruktivno.

Možda vaš susjed ima dijete koje voli automobile. Pozovite svog susjeda i njegovo dijete i neka dijete vama pomaže u popravku, dok vi i njegov tata pijete pivo. Možda na igralištu primjetite da nečije dijete nema igračke. Ponudite tom dijetetu i njegovim roditeljima igračke svog dijeteta, barem na posudbu. Ne znam. Nešto. Bilo što. Svaki pozitivan akt prema drugoj bijeloj osobi je bolji od misli ili bezuspješne objave na Internetu o drugoj ne-bijeloj osobi.

Učinite to odmah. Nemojte davati vrijeme svom bijesu da se akumulira unutar vas. Neka vas prisili da djelujete. Mi smo dizajnirani da djelujemo! Mi smo biološki strojevi djelovanja. Odvojite nešto vremena i vidjet ćete da djela govore glasnije od riječi. Osjećat ćete se mnogo bolje, vaša će vam rasa biti zahvalna, a svijet će nas gledati u boljem svijetlu.

Autor: Aquilifer

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

KREATIVISTI.HR

KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA